

HOMILIA A LA SOLEMNITAT DE L'ENCARNACIÓ DEL SENYOR

Catedral de Solsona, 25 de març de 2022

1.- El misteri de l'Encarnació

La festa que celebrem a dia d'avui commemora el fet més extraordinari de tota la història de la humanitat. En un moment concret de la història dels homes, en un lloc definit, allà al petit poble de Natzaret, a casa de Maria, el Verb s'ha fet carn, Déu ha assumit la naturalesa humana. Ja no és un Déu llunyà, sinó molt proper. És Emmanuel, com va anunciar Isaïes, un Déu amb nosaltres, un Déu amb l'home. Només qui estima de veritat pot arribar a comprendre aquest misteri: que tot un Déu es vulgui fer company de camí de l'ésser humà i assumir-ne la fragilitat, els nostres sofriments i també les nostres esperances. És la bogeria d'amor d'un Déu que no és impassible davant dels homes, sinó que es fa un de nosaltres per omplir-nos amb la seva llum i la seva gràcia.

Hem sentit de l'evangelista sant Lluc el relat d'aquest esdeveniment, que ha estat possible pel "sí" confiat d'una jove donzella de Natzaret. "Que es complexin en mi les teves paraules", va dir amb valentia. I al seu si va començar a habitar el Fill de l'Altíssim. El Déu poderós, creador de cel i terra, va demanar permís a una criatura seva per fer-se present d'una manera nova i sorprenent en aquest món. I en Maria va trobar una dona a l'escolta, pendent de Déu, que no va témer de respondre: "Soc l'esclava del Senyor".

2.- Gràtitud

Aquest misteri ens convida, sobretot, a la gratitud. Pensar en l'Encarnació de Déu ens produeix al cor una gran alegria i un sentiment d'acció de gràcies. No ens hauríem de cansar de cantar aquest misteri: Déu ha acampat entre nosaltres i amb la seva vinguda ens omple de gràcia i de vida. Des d'aquest dia, Déu i l'home són companys inseparables de camí, de manera que no és possible estimar Déu sense estimar també l'home, però tampoc no és possible menysprear l'ésser humà sense menysprear també Déu. Al si de Maria s'han unit allò humà i allò diví.

3.- Faci's

Aquesta festa també ens convida a acceptar en nosaltres la voluntat de Déu, que moltes vegades resulta sorprenent. Com a Maria, el Senyor ens diu: "no tinguis por". No tinguem por de Déu, de donar-ho tot a Déu, de posar-nos completament a les seves mans. La carta als Hebreus ens recordava que aquesta va ser l'actitud de Jesús, que es va oferir sense condicions al Pare i repeteix: "Aquí em teniu, Deu meu, vinc a fer la vostra voluntat". Ho hem repetit també al salm. Amb el salmista hem dit al Senyor: no vols sacrificis ni llargues pregàries, el que tu vols és que la meva voluntat s'ajusti a la teva, que en la meva llibertat triï fer el que tu desitges, perquè això és el meu bé.

4.- Que s'aturi el mal

L'Encarnació ha portat la vida i l'esperança al món. Quan el Verb es fa carn, omple de llum i vida tota la humanitat. Però queda a les nostres mans acollir la seva vinguda o rebutjar-la. Al pròleg del seu evangeli, parla Sant Joan d'aquells que van acollir el misteri i són fets fills de Déu però també dels qui el van rebutjar. El Verb “ha vingut a casa seva, i els seus no l’han acollit” (Jn 1, 11).

La invasió d'Ucraïna i la guerra ens ha fet especialment conscients de la capacitat que l'ésser humà té de girar-se contra Déu, de rebutjar els seus plans. Perquè la guerra no només és un atemptat contra l'home; en el fons tota guerra és una rebel·lió contra Déu, un rebuig dels seus plans de pau, de la seva voluntat sobre nosaltres.

Per això, davant d'aquesta i de totes les guerres que enfronten els éssers humans i només porten destrucció i mort, hem de demanar perdó a Déu. I també podem demanar a Maria que ens ensenyi a viure com ella la nostra consagració a Déu. Amb Maria, ens unim a la consagració que Crist fa al Pare i manifestem el nostre desig de viure sempre fent la seva voluntat. Així cadascú de nosaltres serem veritables artesans de la pau i la reconciliació.

Finalment, hem posat al cor immaculat de Maria el nostre desig de pau. Davant la imatge venerada de la Mare de Déu de Fàtima repetim: “feu que la guerra cessi, proporcioneu la pau al món. El sí que va sorgir del vostre Cor va obrir les portes de la història al Príncep de la Pau; confiem que de nou, a través del vostre Cor, arribarà la pau”. A Maria, la Mare de Déu, li diem: “Heu teixit la humanitat de Jesús, feu-nos artesans de comunió. Vós que heu caminat pels nostres camins, guieu-nos pels camins de la pau”. Amén.

HOMILÍA SOLEMNIDAD DE LA ENCARNACIÓN DEL SEÑOR

Catedral Solsona, 25 de marzo de 2022

1.- El misterio de la Encarnación

La fiesta que estamos celebrando en este día conmemora el hecho más extraordinario de toda la historia de la humanidad. En un momento concreto de la historia de los hombres, en un lugar definido, allá en el pequeño pueblo de Nazaret, en la casa de María, el Verbo se ha hecho carne, Dios ha asumido la naturaleza humana. Ya no es un Dios lejano, sino muy cercano. Es "Emmanuel", como anunció Isaías, un Dios con nosotros, un Dios con el hombre. Sólo quien ama de verdad puede llegar a comprender este misterio: que todo un Dios quiera hacerse compañero de camino del ser humano y asumir su fragilidad, sus sufrimientos y también sus esperanzas. Es la locura de amor de un Dios que no permanece impasible ante los hombres, sino que se hace uno de nosotros para llenarnos con su luz y su gracia.

Hemos escuchado del evangelista san Lucas el relato de este acontecimiento, que ha sido posible por el "sí" confiado de una joven doncella de Nazaret. "Hágase", dijo con valentía. Y en su seno comenzó a habitar el Hijo del Altísimo. El Dios poderoso, creador de cielo y tierra, pidió permiso a una criatura suya para hacerse presente de un modo nuevo y sorprendente en este mundo. Y en María encontró una mujer a la escucha, pendiente de Dios, que no temió responder: "Aquí está la esclava".

2.- Gratitud

Este misterio nos invita, ante todo, a la gratitud. Pensar en la Encarnación de Dios produce en nuestro corazón una gran alegría y un sentimiento de acción de gracias. No deberíamos cansarnos de cantar este misterio: Dios ha acampado entre nosotros y con su venida nos llena de gracia y de vida. Desde este día, Dios y el hombre son compañeros inseparables de camino, de manera que no es posible amar a Dios sin amar también al hombre, pero tampoco es posible despreciar al ser humano sin despreciar también a Dios. En el seno de María se han unido lo humano y lo divino.

3.- Hágase

Esta fiesta nos invita también a aceptar en nosotros la voluntad de Dios, que muchas veces resulta sorprendente. Como a María, el Señor nos dice: "no temas". No tengamos miedo de Dios, de darle todo a Dios, de ponernos por completo en sus manos. La carta a los Hebreos nos recordaba que esta fue la actitud de Jesús, quien se ofreció sin condiciones al Padre y repite: "Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad". Lo hemos repetido también en el salmo. Con el salmista hemos dicho al Señor: no quieres sacrificios ni largos rezos, lo que tú quieres es que mi voluntad se ajuste a la tuya, que en mi libertad elija hacer lo que tu desees, porque eso es mi bien.

4.- Que se detenga el mal

La Encarnación ha traído la vida y la esperanza al mundo. Cuando el Verbo se hace carne, llena de luz y vida a toda la humanidad. Pero queda en nuestras manos acoger su venida o rechazarla. En el prólogo de su evangelio, habla San Juan de aquellos que acogieron el misterio y son hechos hijos de Dios pero también de quienes lo rechazaron. "La luz brilla en las tinieblas, y las tinieblas no la recibieron".

La invasión de Ucrania y la guerra nos ha hecho especialmente conscientes de la capacidad que tiene el ser humano de volverse contra Dios, de rechazar sus planes. Porque la guerra no es sólo un atentado contra el hombre; en el fondo toda guerra es una rebelión contra Dios, un rechazo de sus planes de paz, de su voluntad sobre nosotros.

Por eso, ante esta y ante todas las guerras que enfrentan a los seres humanos y sólo traen destrucción y muerte, hemos de pedir perdón a Dios. Y también hemos pedido a María que nos enseñe a vivir como ella nuestra consagración a Dios. Con María, nos unimos a la consagración que Cristo hace al Padre y manifestamos nuestro deseo de vivir siempre haciendo su voluntad. Así cada uno de nosotros seremos verdaderos artesanos de la paz y la reconciliación.

Finalmente, hemos puesto en el corazón inmaculado de María nuestro deseo de paz. Ante la imagen venerada de Nuestra Señora de Fátima repetimos: que se detenga el mal de la guerra y que cese toda injusticia contra los hombres. “Cor Immaculat, ajudeu-nos a vèncer l'amenaça del mal, que tan fàcilment s'arrela als cors dels homes d'avui”.